

ORBIREA DUHOVNICEASCĂ

Asistăm în zilele noastre la orbirea spirituală a omului, care nu mai are capacitatea de a recunoaște în minunile lui Iisus Hristos prezența dumnezeirii lui, de a crede în El și de a-l mărturisi ca fiind Mântuitor al omenirii, Care vindecă natura umană de păcat, boală și moarte. Omul orbit spiritual nu dorește să se întâlnească cu Hristos, nu îl caută pe Hristos, nu conștientizează că Hristos este cel mai înalt lucru care poate fi dorit, că Ceva mai înalt nu există, nu conștientizează că Hristos este bucuria, lumina cea adevărată, fericirea, că Hristos este nădejdea noastră, nu conștientizează că legătura cu Hristos este iubire, este dragoste, este înflăcărare, este dorința arzătoare după cele dumnezeiești și că: „*Toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu trebuie să o dăm*”, așa cum se cântăm la Sfânta Liturghie. Orbirea sufletească se manifestă prin întunecarea minții omului și înrobirea lui prin tot felul de păcate sufletești și trupești, care sunt boli ale sufletului și care îl aruncă pe om în orbire și nesimțire duhovnicească, iar trupul în diferite boli. Această orbire spirituală se manifestă astăzi în multe forme: ateism sau ostilitate față de religie, nihilism sau indiferență față de valorile credinței, secularizare sau diminuare a vieții spirituale, până la uitarea de Dumnezeu și de Sfânta Biserică. Cumplită boală este orbirea spirituală, mai mare decât orbirea trupească. Mai ușor se vindecă cineva de orbirea trupească decât de orbirea sufletească a necredinței, fiindcă uneori mult mai ușor îl mărturisesc cu credință orbii din naștere pe Iisus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, decât cei care, deși văd cu ochii trupești, nu cred în El. Mai greu se vindecă orbirea duhovnicească, pentru că cei mai mulți dintre noi fugim adesea doar după minuni parțiale care să ne ofere sănătate trupească, belșug și prosperitate, și nu ne dorim să ne învrednicim de minuni care să ne vindece sufletește, care să ne curețe sufletul de mărul gros al patimilor, care să ne transforme în oameni noi, care s-au curățit de necredință și indiferență față de Dumnezeu. Dumnezeu ne vrea oameni care îl caută pe Hristos în orice clipă, care îl mărturisesc cu iubire, curaj și credință, care însetează de iubirea Lui, care tânjesc după dulceața Harului Sfânt în inima lor. Dumnezeu ne vrea oameni care își spală cu Baia pocăinței lor toată necurăția inimii lor și astfel dezrobiți de urâciosul diavol cu inima curată și inundată de iubirea dumnezeiască se învrednicesc să îl vadă pe Dumnezeu, să-și lumineze și înnoiască sufletul unindu-se cu El prin împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos. Credința este o vedere dincolo de timpuri, este o vedere duhovnicească, prin care omul simte prezența lui Dumnezeu în viața sa și în lume. Iisus Hristos este lumina lumii, dar el nu dăruiește doar lumină fizică, cum este lumina ochilor, ci dăruiește și lumina credinței. Credința este lumina vieții, pentru că prin credință, omul creat după chipul lui Dumnezeu și chemat la asemănarea cu Dumnezeu prin Har, ține legătura cu creatorul Său și urmează calea Lui.

Iubirea înseamnă libertatea asumată

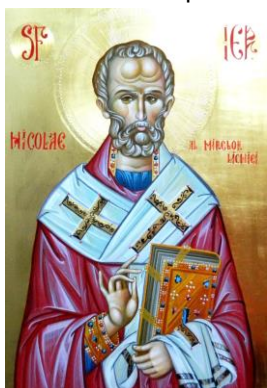
Iubirea este cea mai mare expresie a libertății interioare pe care o are omul și care dă forma libertății exterioare în care crește vie orice societate. Pentru că, atunci când iubești, în primul rând respecti și te respecti și nu te privești pe tine ca măsură și început al tuturor lucrurilor. În încercarea aceasta de a defini iubirea ca exercițiu al libertății, Fericitul Augustin dădea cea mai completă definiție acestui sentiment, care le cuprinde pe toate, într-un îndemn pe cât de curajos, pe atât de dumnezeiesc: „*lubește și fă ce vrei!*”. Acest îndemn este unul de a ne face din iubire un mod de a trăi și de a ne privi viața și viitorul. Asumându-ne iubirea ca fel de a fi, ne asumăm libertatea în cel mai înalt nivel, când a face ce vrei echivalează la modul absolut cu a face ce trebuie. Pentru că, atunci când iubim, nu ne mai permitem nici excesul, nici ura, nici egoismul, ci doar puterea de a ne bucura pentru ceilalți și de a ne jertfi pentru ei. A ne asuma iubirea ca mod de gândire înseamnă a nu mai fi mărginiți în propriul egoism, ci a deveni conștienți că tot ceea ce facem și gândim trebuie să facem avându-i în minte pe cei din jurul nostru și pe cei care vor veni după noi. Iubirea garantează prezentul, dar mai presus de toate pregătește cu grijă viitorul. Iubirea rămâne proiectul personal al fiecăruia, pe care trebuie să îl asumăm cât mai mult în ființa noastră și să îl traducem în fapte de viață, care vor da în final și măsura societății în care trăim. Exercițiul acceptării celui alt este esențial în construirea unei atmosfere sociale sănătoase. De aceea, Sfinții Părinți spun că cel mai greu lucru în această lume este să ne suportăm unii pe alții. Totul începe de la felul cum privim lucrurile. Un om poate fi un accident sau o povară în viață, dacă ne limităm doar la experiențele superficiale sau nefericite și la disconfortul pe care ni-l produce acceptarea lui, însă, în același timp, poate fi un dar al lui Dumnezeu, dacă privim lucrurile din perspectiva darurilor fiecăruia, care se întâlnesc și care dau o bogăție și mai mare, spre o viață rotundă și împlinită. Toate acestea țin însă de cantitatea de iubire și de încredere pe care o putem investi în oameni. Astăzi ne lipsește puterea de a iubi și mai ales curajul de a ne asuma iubirea, fără de care viața nu are sens și fără de care nici o societate nu progresează la modul real. Ca un om să iubească pe altul, este cea mai grea sarcină care ne-a fost încredințată, sarcina supremă, examenul final. Iubirea este un imbold pentru fiecare, să se desăvârșească, să devină cineva, să devină o lume el însuși de dragul cuiva. Ne propunem să iubim, într-un fel sau altul, dar de obicei iubim pe cei care ne iubesc, fără să ne dăm seama că iubind astfel nu facem nici un sacrificiu pentru a iubi, pentru că acest lucru vine de la sine, iubim pe cei ce ne iubesc, adică le întoarcem dragostea. Noi trebuie să iubim fără a cere ceva în schimb, necondiționat, nu iubim pentru că ne iubesc, ci iubim pentru că așa trebuie, așa ne este scris, aceasta este adevărata artă a iubirii. Iubirea trebuie dovedită prin fapte, nu spusă prin cuvinte.

SFÂNTUL IERARH NICOLAE

Sfântul Nicolae, este unul dintre cei mai populari sfinți ai creștinătății. Numele lui este sinonim cu dărnicia și compasiunea, dar și cu darurile aduse copiilor. El s-a născut în localitatea Patara din Asia Mica, în cea de-a doua jumătate a secolului al III-lea, într-o familie de oameni înstăriți și creștini devotați. Crescut în spiritul poveștii creștine „să împarți averea săracilor”, Sfântul Nicolae și-a dat întreaga moștenire pentru a-i ajuta pe nevoiași. La primul sinod ecumenic ținut la Niceea, în anul 325, acesta a fost recunoscut drept un mare apărător al ortodoxiei. Sinodul a condamnat erezia lui Arie, conform căreia Iisus Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu, ci doar un om cu puteri supranaturale. Nicolae, ajuns, episcop de Mira de la o vârstă fragedă, îngrijorat de o posibilă ruptură care putea avea loc în Biserică, i-a dat ereticului Arie o palmă. Astfel, potrivit Sfintei Tradiții, de la palma Sfântului Nicolae a rămas obiceiul ca, pe 6 decembrie, cei neascultători să fie loviți cu nielușa în semn de avertisment. Tot tradiția spune că nielușa cu care este lovit neascultătorul trebuie să fie de măr, iar dacă aceasta, pusă în apă, va înflori până la Nașterea Domnului (Crăciun), înseamnă că sfântul „a mijlocit” iertarea celui care a fost lovit. Sfântul Nicolae a știut că după muștrare se cere mângâiere. Astfel, el a făcut multe daruri săracilor, i-a liniștit pe cei întristați și a vindecat, cu putere de la Dumnezeu, pe bolnavi. De numele sfântului sunt legate mai multe minuni, printre care și aceea potrivit căreia acesta ar fi oferit, în ascuns, trei pungi de galbeni fiicelor unui om sărac, aflate în pericol de a ajunge sclave, neavând zestre suficientă pentru a găsi un soț. Dar Sfântul Nicolae nu este numai protectorul celor săraci, ci și al copiilor, al marinarilor și al victimelor judecăților nedrepte, fiind cinstit în întreaga lume. Sfântul ierarh Nicolae a trecut la cele veșnice în anul 340, iar, din anul 1087, sfintele moaște sunt păstrate la Bari, în sudul Italiei, la o biserică ce îi poartă numele.

Istorie despre Sfântul Nicolae

Sfântul Nicolae și Sfântul Ioan Casian mergeau spre cer, pentru a participa la Liturgia cerească. Deodată, au văzut un om nevoiaș, al cărui car se înfundase în noroi. Omul împingea din greu, dar carul nu se urnea. Văzând aceasta, marele Nicolae a sărit în ajutorul omului, iar Sfântul Casian și-a continuat călătoria, pentru a nu întârzia la marea întâlnire cu Dumnezeu. Acesta din urmă a ajuns pentru Sfânta Liturghie din cer. Mai pe urmă, pe la mijlocul Liturghiei, a sosit și

Nicolae, murdar din cap până în picioare și s-a așezat ultimul în Biserica raiului. Însă Dumnezeu a zis:

- Sfinte Ioane Casiane, pentru că ai venit la timp, vei avea Biserici închinare în numele tău și puțini oameni vor purta numele tău și vei fi sărbătorit odată la patru ani. Iar tu, Sfinte Nicolae, pentru că ai venit târziu, dar ai ajutat pe omul cel sărman, vei avea patru sărbători peste an, mulțime

de oameni îți vor purta numele și zeci de mii de Biserici vor fi zidite în cinstea ta. În plus, vei fi iubit de mulți copii.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marți 5 decembrie	14:00	Spovedanie
	16:00	Vecernie la Biserica „Sf. Nicolae”
Miercuri 6 decembrie	07:00 - 11:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
	Vineri 8 decembrie	14:00
17:00		Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 9 decembrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie
Duminică 10 decembrie	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie și dezlegări

Educația copilului, între severitate și alint

Mama, atunci când este nevoie, trebuie să se poarte și cu severitate față de copil. Căci nu-l ajută atunci când cu prea multă ușurință îi ține partea, chipurile, ca să nu se mârșănească.

Era într-un sat o văduvă care avea un copil - Ioan îl chema - și pe care îl iubea foarte mult. Când a crescut puțin, l-a dus la un cizmar să învețe acel meșteșug. Copilul a stat la acel meșter o săptămână, după care a plecat acasă și i-a spus mamei sale: „Mamă, nu mai este nevoie să merg la cizmărie, pentru că deja am învățat meșteșugul!”. „Dar când l-ai învățat atât de repede?”, l-a întrebat aceea. „Dacă vrei, îți pot arăta și ție cum se fac papucii”, îi spune copilul. „Iată, așa se taie talpa, așa se pune pielea și călcâiul, așa se prind în cuișoare...”. Meșterul lui era foarte bun și a vrut să-l învețe pe Ioan meșteșugul cizmăriei, deoarece era orfan. Când a văzut că a trecut o săptămână și Ioan nu a mai apărut, s-a neliniștit gândindu-se că poate s-a îmbolnăvit și s-a dus la mama lui să o întrebe ce face fiul ei. „Ce a pățit Ioan de nu a mai venit la lucru? Nu cumva este bolnav?”. „Nu”, a răspuns aceea, „este bine”. „Atunci de ce nu a mai venit la atelier?”. „Dar de ce să mai vină? Ionel al meu a învățat deja meșteșugul”. „Cum l-ai învățat numai în câteva zile?”, o întrebă meșterul. „Uite”, îi spune mama lui, „ia pielea, o pune pe un calapod, o prinde în cuișoare, îi pune și călcâiul, apoi îl scoate și e gata papucul”. Meșterul a început să râdă, a salutat-o și a plecat. Când s-a întors la atelier, ucenicii lui l-au întrebat: „Meștere, ce face Ioan?”. „Este foarte bine”, le răspunse acela. „A învățat deja cizmăria, și nu numai el, ci chiar și mama lui”. Acest fel de purtare se vede la mulți părinți. Ei cred că își iubesc copiii, dar mai degrabă îi distrug prin felul cum se poartă cu ei. Când o mamă, să presupunem, din dragostea exagerată își sărută copilul și spune: „În toată lumea nu mai există un copil ca al meu”, atunci îi cultivă mândria și bolnăvicioasa încredere în sine. După aceea copilul nu mai ascultă de părinți, deoarece își închipuie că le știe pe toate. Părinții trebuie să-i ajute pe copiii lor încă de la o vârstă mică să-și asume răspunderea pentru ei înșiși. Să facă în sânul familiei anumite treburi ușoare și să nu le aștepte pe toate de-a gata. Căci altfel vor întâmpina multe greutăți atunci când vor crește mari.

Omul, ca și toate celelalte vietăți, este creat de Dumnezeu din iubirea sa infinită. Dar omul este doar o creatură și înțelepciunea sau puterile sale nici nu pot fi comparate cu cele ale Domnului. Însă, oamenii mândri păcătuiesc îndrăznind să creadă că nimic nu este mai presus de ei și că toate, mai devreme sau mai târziu, le sunt accesibile. Omul credincios știe, însă, că nu mintea și nici puterea, ci doar iubirea le poate cuprinde pe toate. Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt.